

„IK BETAAL MIJN SCHULD”

De Amerikaansche schrijfster Helen Keller is blind en doof, nu reeds ruim vier en vijftig jaar. Als heel klein kind werd ze ernstig ziek en het gevolg daarvan was, dat ze het gezicht en het gehoor totaal moest missen,

Helen Keller als studente.

dus onbereikbaar werd voor eenigen invloed van buiten. Drie jaar geleden (jrg. 38 blz. 450) gaf onze medewerkster Mevrouw Westerbrink-Wirtz een beknopt levensbericht van deze vrouw, die op zoo merkwaardige wijze haar levensweg en levenstaak vond in weerwil van alles wat ze moest missen.

Het blind-dooft, en eerst ook stomme meisje leerde lezen en schrijven, bracht het zelfs zóóver, dat ze toelatingsexamen deed voor de academie, de

colleges volgde, en wel met zulk een goed gevolg, dat ze ten slotte een schrijfster van boeken werd van meer dan gewone beteekenis.

Haar levensgeschiedenis stelde ze zelf te boek en daarin laat ze wel heel duidelijk uitkomen, aan wie ze, naast God, te danken heeft, dat ze niet opgroeide als een hulpeloos, van anderen afhankelijk mensch.

Een zekere miss Sullivan hoorde van het arme kind, dat bij het opgroeien wel toenam in ondeugendheid, maar niet in kennis en wijsheid.

Toen besloot ze, om haar leven te wijden aan de opvoeding van Helen. Ze kwam bij de Kellers in huis en

wist met een schier eindeloos geduld licht te brengen in dit duistere leven.

Door middel van de handen, dus louter het gevoel in de vingers, leerde ze het meisje de dingen in het leven kennen. Ze wist haar duidelijk te maken, vanwaar de warmte komt en waar de warme zon staat en des avonds ondergaat.

Steeds fijner en gevoeliger werd de tastzin van de kleine kinderhanden, die tenslotte met een ongelooflijke zachtheid de teere, broze vleugels van een vlinder konden aanraken.

Steeds leergieriger werd Helen. De taal der menschen en dieren begon ze te verstaan, ze stelde belang in muziek en literatuur, leerde vreemde talen... maar altijd zat bij haar miss Sullivan, die haar hielp opnemen, maar ook uitgeven.

Ten slotte schreef Helen haar eerste boek, bereisde met haar leerares een groot deel der wereld, leefde overal in mee en dat alles heeft zij te danken aan haar, die zich geheel voor haar gaf.

„Ik verlaat je nooit, Helen,” had miss Sullivan jaren geleden plechtig beloofd en ze heeft die belofte tot op dit oogenblik vervuld. Maar nu, enkele maanden geleden, bleek maar al te duidelijk, dat miss Sullivans oogen steeds zwakker werden, totdat het licht er geheel uit verdween. Totaal blind is zij nu, die een reeks van jaren een blinde leidde.

En nu heeft Helen Keller een woord gesproken, harer waardig: „Anne, ik betaal mijn schuld aan jou. In de wereld van de duisternis, waarin nu ook jij leeft, blijf ik bij je. Niemand kan jou beter helpen dan ik. Ik zal je leidster zijn!”

Zoo is in het leven dezer beide vrouwen, die reeds zoo innig aan elkaar verbonden waren, een nieuwe band gekomen, de gezamenlijke blindheid, en Helen Keller acht het zich een voorrecht, dat ze tenminste iets van haar schuld aan haar levensgezellin kan betalen, die zich geheel voor haar opofferde.

Door lijden vereenigd, is nu ten volle toepasselijk op deze levens, waarvan de draden zoo samengeweven zijn.

J. H. v. R.

Cliché Stoomv. Mij „Nederland” Amsterdam